

DRUŠTVO SLOVENSКИH KNJIŽEVNIH PREVAJALCEV (Komisija za nagrade v sestavi Jana Unuk, Barbara Šega Čeh, dr. Andrej E. Skubic, dr. Marko Marinčič in Branko Madžarevič, predsednik komisije)

podeljuje

Sovretovo nagrado 2011
Jaroslavu Skrušnýju
za prevod Stendhalovega
Življenja Henryja Brularda

Stendhalu gre nehvaležno zakoličeni sloves literarnega klasika in Napoleonovega sodobnika, v mater in Italijo zaljubljenega romantika, ki ga poznamo po romanih *Rdeče in črno* ali *Parmska kartuzija*, potem pa se obča učenost in radovednost končata. Slovenska izdaja *Življenja Henryja Brularda*, izzivalno moderne in kompleksne avtobiografije, je imenitna priložnost, da prestopimo meje intelektualne samozadostnosti in predsodkov svojega časa.

Svojega tretjega avtobiografskega poskusa, s katerim se Stendhal vrača v otroštvo, se je lotil konec leta 1835, v knjižni obliki pa je izšel postumno 1890. Med več kot dvesto psevdonimi, s katerimi si je pomagal v pisateljskem življenju, je *Henry Brulard* najprosojnejši, hkrati pa ta mojstrovina cinično analitičnega sanjaškega duha že nakazuje vsa dvoumja ustvarjalnih postopkov ob vprašanju *egotizma* in resnice, ko je vsak predmet osvetljen v odnosu do tistega, ki ga gleda. Še najbolj pridejo poteze modernosti do izraza v avtorjevih poskusih, da bi razmejil to, česar se res spominja, od tistega, kar mu zapisuje pero. Stendhalov opus, katerega pomen za dogajanje modernosti v 20. stoletju je neizmeren in neizmerljiv, kot je neločljiv od njegovega življenja, je vseskozi ena sama igra svobodomiselnih skrivalnic, fiktivnih identitet in pisateljskih psevdonimov.

Tu pa smo že na točki, ko bi ostajale črke samo črke, če ne bi k besedilu francoskega izvirnika pristopil prevajalec takšne občutljivosti, kakršen je Jaroslav Skrušný. Ob tem izvrstnem poznavalcu, besednem okuševalcu in literarnem razmišljevalcu proustovskih obzorij nam tako ni težko dojeti daljnosežnega ustvarjalnega pohoda k Stendhalovim izvirom. Težišče – ali pa naj rečemo – *tesišče* prevodnih interesov Jaroslava Skrušnýja gre velikim mojstrom še današnjega in polpreteklega časa, zlahtnim trdim orehom takšnih avtorjev, kot so Malraux, Sartre, Kundera, in to v znamenju *erotizma*, če naj pomežiknemo njegovim izvrstnim slovenitvam Georgesu Batailla, in seveda *egotizma* avtorja, čigar delu je Jaroslav Skrušný vlil toliko živo pretakajoče se slovenske svežine, lepote in aktualnosti potencialno še neodkritih bralskih plasti ter slasti.